Holstebro Avis

og Hjerm-Ginding Herreders Tidende

for Politik, Nyheder, Handelsefterretninger og Bekendtgørelser.

Redigeret og udgivet af B. F. Welsch. Ansvarhavende Redaktør A. Welsch

Nr. 88. Tirsdag den 16. April 1912. 62. Aarg.

„Den bedste Del af Venstre".

I Maanedsskriftet „Vor Fremtid" skrives:

De politiske Forhold herhjemme er ikke opmuntrende for Tiden — og har ikke været det i mange Aar. Man ser paa saa at sige alle Omraader Frugterne af et letsindigt og udueligt Styre, og Socialdemokratiets stærke Vækst taler truende om, at den Dag kan komme, da Landet skal blive misregeret i om muligt endnu højere Grad, end det har været den sidste halve Snes Aar.

Under saadanne Forhold vil de, der ser, hvor galt det er fat, gøre et af to: enten se Faren i Øjnene og søge at bekæmpe den, eller forsagt spejde efter en Smule Trøst, efter et Halmstraa at klynge sig til. Et saadant Halmstraa har en Del af Højre fundet i noget, de kalder „den bedste — eller befindige, eller fornuftige — Del af Venstre". I Pagt med denne „bedste Del" — d. v. s. naar man støtter den ved enhver Lejlighed — tror man at kunne tilvejebringe bedre Tilstande og faa Fremtiden til at tegne sig lysere for Land og Folk, end den i Øjeblikket gør.

Vi tror imidlertid, at de Højremænd, som har denne Opfattelse, vil blive bittert skuffede — ja, vi forstaar egentlig ikke, at de ikke forlængst er blevet det. Der hører dog ikke meget Klarsyn til for at se, at „den bedste Del af Venstre" overhovedet ikke eksisterer. Thi hvem skulde høre til den? — Neergaard? Umuligt! Tænk blot paa Forsvarssagen og den financielle Situation. — Klaus Berntsen? Heller ikke: Fredericia og General Arendrup. — At der rundt omkring i Landet virkelig findes en Del fornuftige Venstremænd, er naturligvis ikke udelukket; men hvad nytter deres Tilværelse, naar man intet mærker til dem?

Men et Blad som „Sorø Amtstidende? Det siger dog virkelig af og til noget fornuftigt! Ved Grev Scheels Død udtalte det jo saaledes Haabet om, at Regeringen ved Udnævnelsen af hans Efterfølger som kongevalgt Landstingsmand først og fremmest vilde tage Hensyn til saglig Dygtighed og Intelligens, — Ak ja, det gjorde nok saa — og erklærede sig et Par Dage efter tilfreds med Anders Thomsen.

Sandheden er simpelt hen den, at hele Venstre for Tiden er som et forkælet Barn, der bliver aldeles umedgørligt, naar det ikke naar sin Vilje. For nogle Dage siden bebudede „Sorø Amtstidende" Kamp, hvis Landstinget vil søge at faa noget ordentligt ud af Skattelovene, og omtrent samtidig lod Sigurd Berg sit Blad forkynde, at hvis Højre ikke snart kan finde sig i atter at stemme paa ham, saa vil hans Parti hele Landet over vide at hævne ham.

Men et forkælet Barn skal man ikke føje, og endnu mindre skal man klynge sig til det som til en Hjælper i Nøden. Hvad det trænger til, er Opdragelse. Først naar det har faaet en saadan, kan man skønne om, hvorvidt det overhovedet duer til noget eller ikke.

En Krønike om Højre og Regeringen.

I Regeringsbladet „Møens Dagblad" har Redaktør E. Hansen under Fællesoverskriften „Fremstød" offentliggjort to Artikler om Højres Stilling til Regeringen. I den første Artikel erklærer Red. Hansen, at det trækker sammen om Ministeriet Berntsen. Fra visse Sider bestræber man sig for at berede Jordbunden for det store Fremstød. — I den anden Artikel skriver Red. Hansen direkte: Det Parti, vi sigter til, naar vi taler om et planlagt Fremstød, er Højre. De Politikere, vi tænker paa, beskæftiger sig med den Tanke at umuliggøre Gennemførelsen af Skattelovene ved at præsentere dem i en for Regeringen uantagelig Skikkelse. Man haaber at kunne gøre det saaledes, at Venstre trænges fra Roret. Beredvillig Hjælp i første Omgang erholdes nok fra de socialistallierede Tropper. Saa er vi i Kaos. Ingen Balance, ingen parlamentarisk Regerings Basis, med andre Ord, saa er Pæren moden for en lille Bonaparte, Banen fri for en rask Mand. Det er denne raske Mand, Højre mener at have i den fremragende Landstingsmand X. Han er villig til at danne et konservativt Kampministerium. — I Artiklens Slutning oplyser Hr. Hansen, at den fremragende Landstingsmand X er Gehejmeetatsraad Bramsen.

— —

Da denne Artikel sandsynligvis vil vandre gennem andre Regeringsblade, har „Nationaltidende" henvendt sig til Gehejmeetatsraad Bramsen og fra ham modtaget en Skrivelse hvori det hedder:

at Landstingets Højre gentagende har tilsagt Regeringen sin Støtte til gennem nye indtægtsgivende Love at skabe Balance i Statshusholdningen,

at dets Medlemmer i Skattelovudvalget har arbejdet og daglig arbejder paa denne Opgaves Løsning, endog hele Paaskeferien igennem, samt

at enhver Tanke om politisk Fremstød ved Skattelovenes — og for Resten ogsaa ved alle andre foreliggende Sagers — Behandling er Landstingets Højre ganske fjern, hvorfor Gehejmeetatsraaden kun kan betegne Bladets Udtalelser i modsat Retning for Hjernespind uden Spor af Grundlag.

De politiske Fantasier i „Møens Dagblad" vil efter Hr. Bramsens Udtalelser ikke være egnede til videre Benyttelse i Regeringspressen.

Justitsminister Bülow.

Vilkaarlighed og en uheldig Haand!

„Ribe Stiftstidende" skriver:

I Justitsminister Bülows Funktionstid har der været forbavsende mange Retsbetjentembeder ledige. Man faar imidlertid det Indtryk, at Ministeren ved Besættelsen af dem har handlet ned største Vilkaarlighed. At den tidligere Justitsminister, Overretssagfører Zahle fik Borgmesterembedet i Stege, skal vi ikke opholde os over; det var givet, at han som tidl. Konseilspræsident skulde have det.

Men der er to andre Embedsbesættelser, der er meget iøjnefaldende. Kolding Herred søgtes bl. a. af en yngre veltjent Retsbetjent og en Amtsfuldmægtig, den sidste baade yngre af Aar og som Kandidat. Hvad blev det forbavsende Resultat? At Amtsfuldmægtigen fik Embedet! Og Grunden? Ja, den enestaaende, at han var kendt i Herredet af Sogneraadene som Amtsraadssekretær og godt lidt. Sogneraadenes Adresser til Ministeren om at faa ham var det afgørende.

Denne Besættelse vakte med Rette Forfærdelse blandt Landets Retsbetjente. Skal Embederne for Fremtiden besættes efter Kvalifikationer og Anciennitet eller efter det største Antal indsendte Adresser? Skal Forflyttelse af Retsbetjente nu gøres afhængigt af Sogneraadene ligesom Præsternes af Menighedsraadene? Et smukt Fremtidsperspektiv!

Odense Herred blev besat paa en ikke mindre mærkelig Maade. Odense Herred er et godt Embede, som ellers ældre veltjente Retsbetjente, der i lang Tid har siddet med de smaa Lønninger, plejer at faa. Nu blev det besat med en ung Protokolfører fra Højesteret, en Bekendt af Ministeren fra hans Sagførertid. Alle ældre Ansøgere og deriblandt udmærket kvalificere blev sprungne forbi.

Ogsaa som Lovgiver har Ministeren været ret uheldig. Se nu blot hans Statspoliti! Hvilken Nytte har vi hidtil haft i dette? Mordet ved Nyborg, hvor selve den nuværende Chef daværende Auditør Mensen ledede Undersøgelsen, er uopklaret! Gramcodemordet er uopklaret! Her i Amtet har vi haft en Mængde Tyverier ved Varde-N. Nebelbanen. Statspolitibetjenten i Varde tilkaldtes. Samme Resultat! Et Par og tredive Politibetjente er spredt ud over Landet til ingen Nytte. De er overnikøbet uden Spor af Forbindelse med de lokale Politimyndigheder, men staar direkte under Chefen i København. Nej, det er en ganske overflødig Institution, som vi kun har haft Udgifter af.

Den ulyksalige Retsplejereform forkyndte Hr. Bülow under megen Alarm, da han blev Minister, skulde nu gennemføres. Kun Vind! Han har ikke faaet den et Skridt videre.

Derimod er der en daarlig Lov fra Albertis Tid. Voldgiften angaaende Husdyrstridigheder, en efter alle sagkundiges Udtalelser umulig Lov, som i Praksis har ført til de besynderligste Resultater. Den skal nu revideres, og med alle sagkyndiges Protest forelægger Ministeren med nogle ganske væsentlige Ændringer Loven i den samme Form. Forhaabentlig vender den tilbage fra Rigsdagens Bord med de fornødne Ændringer.

Muus-Affæren skal vi ikke komme ind paa; den er jo saa kendt, at alle er klare over, at Ministeren under Forhandlingerne i Rigsdagen fremkom med saadanne Udtalelser, at han, hvis Dr. Muus anlagde Sag imod ham for Æresfornærmelser — hvad han kan gøre, da Ministeren ikke er Medlem af Rigsdagen — vilde blive dømt.

Tiden er for saa vidt inde til, at Justitsminister Bülow med god Grund kan tænke paa at trække sig tilbage til sin Højesteretssagfører-Forretning, den han sikkert bestrider med større Sans for, hvad der gavner hans Stilling. Man forstaar godt Retsbetjentene, naar de siger, at de aldrig har haft nogen daarligere Justitsminister og Varetager af deres Tarv.

En Verdens-Storsvindler død.

Røver og Forfatter.

En af Tysklands mest læste Forfattere Karl May er afgaaet ved Døden i Dresden. For faa Aar siden var han en agtet og æret Mand i vide Kredse; nu var han en Mand, hvem et saa anset Blad som „Gøteborg Handelstidende" kalder Smudsliteraturens Stormester.

I sin Velmagtstid skyede Karl May intet Middel til at reklamere for sine Bøger; de prisles i Annoncespalter og i betalte Tekstnotitser, og selv i Kürschners Literaturhistorie findes Mays Fortræffelighed bekræftet i Vedtegningen: „Æresdoktor, Oversætter af arabiske, persiske, kurdiske og indiske Dialektmanuskripter, Forfatter af Romaner og Rejsebeskrivelser, som røber det mest indgaaende Kendskab til Landene og deres Beboere, samt af Traktater og Skildringer af Missionærernes Liv".

Endelig tog en Kritiker sig for at afsløre Karl May og konstaterede med klare Beviser, at den berømte Rejseskildrer og Forfatter aldrig havde været udenlanlands, endsige studeret i fremmede Lande, at han ikke forstod et eneste af de Sprog, som han paastod at have oversat fra, at han ikke ejede nogen akademisk Titel, ikke en Gang en købt, men at han var en flere Gange straffet Forbryder, Indbrudstyv og Voldtægtsforbryder, samt at han havde været Fører for en Røverbande i Erzgebirge.

Da May var blevet afsløret, anlagde han en Mængde Injurieprocesser, men tabte dem alle og dalede nu efterhaanden ned til en literær Konenicher, for hoem Døden sikkert blev en Befrielse.

Hans Bøger vrimler af Raaheder og svælger i bestialske Grusomheder og raffinerede Perversiteter, og det anses af alle for en Gaade, at de tyske Katholikker kunde lade sig saaledes forblinde af May, at han blev anerkendt af deres Ledere som en vidt berejst, kundskabsrig Mand, der nu som en ny Jules Verne vil lade den katholske Ungdom nyde godt af sine Oplevelser og sit Fortællertalent.

Den ny Sparekasselov.

Staten griber ind i Sparekasseledelsens Sammensætning.

Det forlyder, at den om Sparekasselovgivningen nedsatte Kommission vil foreslaa, at Staten herefter skal vælge 1 a 2 af de Mænd, som sidder i Sparekasser med privat Ledelse.

Om kort Tid vil der komme Fart i Kommissionens Arbejde.

Herom meddeles der os fra Rigsdagen:

Tirsdag (i Dag altsaa) begynder Sparekassekommissionen en Række Møder, som antages at blive de afsluttende. Paa disse vil en foreløbig Betænkning blive gennemgaaet og drøftet.

Den endelige Betænkning vil komme til at foreligge inden næste Rigsdagssamling.

Rigsdagen.

—:—

Folketinget.

15. April.

Lovforslaget om Sikring af Udløbet ved Hvide Sande var til 1. Behandling.

P. Th. Nielsen gjorde Rede for Lovforslaget, der gaar ud paa at bevilge 994,000 Kr. til foreløbig Sikring af Udløbet. Taleren havde tidligere ment, at man kunde se Sagen an i Sommerens Løb, men han var kommet til det Resultat, at man maatte tage fat paa Arbejdet hurtigst muligt i Henhold til Ingeniørernes og Kommissionens enstemmige Udtalelse.

K. M. Klausen fremhævede, at Socialdemokraterne stedse havde modsat sig Gennemskæringen ved Hvide Sande og derfor ikke havde Medansvar for, hvad der var sket. Han beklagede, at Trafikministeren havde trukket Sagen i Langdrag, men erklærede iøvrigt, at han og hans Parti var villig til at gaa med til de fornødne Bevillinger til Regulering af Udløbet fra Ringkøbing Fjord og Afdæmningen af Nymindestrømmen.

Edv. Larsen var imod den foreslaaede Sikring af Udløbet ved Hvide Sande. Efter hans Mening maatte man enten skride til den store Udbedring af Hvide Sande-Løbet, der vilde koste godt 3½ Mill. Kr., eller man maatte lukke Hvide Sande-Løbet fuldstændigt og regulere Nymindestrømmen. Det sidste Projekt var Taleren stemt for.

Ellinger mindede om de advarende Røster, der havde rejst sig, den Gang man vedtog Gennemskæringen ved Hvide Sande. Det havde nu vist sig, at disse Advarsler var fuldt berettigede. Han hævdede, at Hvide Sande Løbet burde lukkes og en Kammersluse anlægges til at besørge Forbindelsen mellem Fjorden og Havet. Dette Projekts Gennemførelse vil koste ca. 3 Mill. Kr.

Holger Neergaard beklagede, at Trafikministeren ikke den 23. Januar, da Tinget sidst drøftede Sagen, havde givet det Meddelelse om Indholdet af den tre Dage i Forvejen afgivne Indstilling fra Vandbygningsvæsnets Ingeniør. Man havde saa ikke behøvet at nedsætte en Kommission og Arbejdet kunde været paabegyndt langt hurtigere. Det foreliggende Forslag vilde bl. a. bevirke, at Besejlingen af Ringkøbing Fjord vilde blive vanskelig. Det heldigste vilde vistnok være straks at lukke Hvide Sande Løbet og genaabne den Kanal ved Nymindegab.

Hammerich kunde i Alt væsentligt slutte sig til Regeringens Forslag. Han haabede, at Sagen vilde faa en hurtig Gang i Rigsdagen, og anbefalede, at Regeringen allerede nu bemyndigedes til at anskaffe Materialier til Anlægget — Tømmer, Sten o. s. v., saaledes at Arbejdet kunde paabegyndes hurtigst muligt efter Lovforslagets eventuelle Vedtagelse.

Her afbrødes Forhandlingerne; de fortsættes i Morgen.

En Spejderbøf.

Anden Paaskedag var der stor Spejderparade i København. Kaptajn Daniel Bruun fortalte da en Medarbejder ved „Politiken", hvorledes man laver en Spejder-Bøf.

— Under vor Studierejse til Island, fortæller Kaptajnen, opdagede Professor Finnur Jonsson og jeg ved Udgravningen af en gammel Gudehov nogle Gruber i Jorden, fyldte med Aske og glatte Sten. Vi har fundet ud, at de maa have tjent til at stege Mad i paa et Tidspunkt, hvor man ikke havde Kar. Man tænder et Baal i Gruben, og naar Stenene er varme, lægger man det raa Kød ned, dækker det hele til med Jord, og et Kvarter efter har man den dejligste Bøf. Nu vil vi prøve det her i Danmark.

Da Spejderne samledes til Kaffe, gik en Tallerken rundt ved Bordet. Den indeholdt en sort Klods, som Kaptajnen parterede med en Foldekniv. Det var den færdige Bøf! Den smagte som Kakkelovnssod!

Foraarsaften.

Jeg er flygtet herind fra Byens Støj,
fra Gadernes Tummel og Støvet,
hvor Menneskehvirvlens skingre Halloj
bare kan gøre bedrøvet.

Her er saa lyst under Parkens Træer,
en Stilhed, som Nat bebuder,
et sidste flammende Solfaldsskær
gløder i vestlige Ruder.

Fjernt stønner en bankende Melodi,
en Storbys metaltunge Toner,
dens rygende Aande driver forbi
lavt over Træernes Kroner.

Men Skumringen gror saa sagtelig blidt,
og Tonerne svinder — og tier,
snart hører jeg kun mine egne Skridt
paa øde, gruslagte Stier.

Der aander i Løvet et frostkoldt Gys
fra Rummet — det isnende tomme,
— fra Blad til Blad et hviskende „tys" —
angstfuldt mod Vaarnattens Komme.

Lever mod deer — i Længsel og Haab —
en Sjæl som min egen — bedrøvet!
det var som mit Hjertes dødsbange Raab
skælvede nys gennem Løvet.

O, nyfødte Haab! mine Drømmes Skat!
vugget i Moderarme —
venter der eder en dødskold Nat —
eller — en Livsdags Varme!

c.

Unge „Digtere."

Fire unge Mennesker fra København gav forleden Aften en „Soiree amusante" i Odense. Af en elskværdig Anmeldelse i „Fs. Vnstbl." hidsætter vi bl. a.:

Fire himmelstormende Genier bød i Aftes til „Soiree Amusante" i Palæet. Og Genieres Himmelstorm blev kun overværet af 30 Mennesker — Slægtninge, Venner og skuffede Fribillejter. — — —

— — Saa kom de da ind, en efter en, og læste deres Værker op, først Otto Wang, der læste om Død og Bedrøvelighed, saa Poul Westergaard, der fortsatte med en Begravelsesscene, og Hr. Thorkild Barfod som udstyret med en høj Gardinstok i sin Haand fjælede Vers.

Den sidste var Hr. Algreen-Ussing, der læste op af en gammel „Hver 8. Dag". Men da listede Folk af. Og da Hr. Ussing sluttede, søgte hans flakkende Blik forgæves efter sit Publikum.